

Trøst i Tro

Skal vi ei mere synge igjen:

»Danmark deiligst Vang og Vænge!«

Hjertet bløder, synge vi den;

Vinterens Storm har jaget den hen. –

Kommer da ikke en eneste Ven?

Ham har vi ventet saa længe.

Sommeren blæser sin milde Bør,

Hvidtjørnen blomstrer og Gjøgen kukker,

Alt er saa smilende friskt som før,

Fuglene kviddre i vante Humeur,

Hver en Blomst har sin gode Couleur,

Kun Menneskets Hjerte sukker.

Ikke det hjælper, græd selv Du Blod,

Jamre og klage ikke Dig baader,

Det som skal skee, fra Evighed stod

Skrevet hos ham, som er alviis og god,

Han, som aldrig sin Skabning forlod,

Kongernes Konge, som raader.

Ikke endnu er vort Fartøi et Skrog,

Alle Mand være paa Dækket!

Stykker af Relingen Søen tog,

Søen slaaer, som den sjelden slog,

Sprøiter sin Fraade mod Danebrog,

Gud, hold den uforkrænket!

Aldrig Fortrøstningen heelt veirer hen,

Før brister Hjertet af Sorgen.

Altid Folketroen var den:

Danmark har i Vorherre en Ven,

Holde vi fast, Han holder igjen,

Og Solen vil skinne imorgen!